

10 РОКІВ

12 травня «Кіно-Театр» відзначив своє 10-річчя. В Науковій бібліотеці НаУКМА було розгорнуто виставку видань, випущених редакцією за 10 років, в т.ч. 59 чисел журналу, рецензії на них, фотоматеріали. На святкування в Галерею мистецтв прийшли діячі кіно і театру. Серед виступаючих — Ада Роговцева, Едуард Митницький, Олексій Вертинський, Борис Савченко, Віктор Гресь, Михайло Ілленко, Олександр Коваль, В'ячеслав Криштофович, Сергій Маслобойщиков, Олесь Санін, Владислав Корнійчук, Сергій Тримбач, Вадим Скуратівський, Людмила Лемешева, Євген Сивокінь, Тарас Томенко. Ведуча — Л.Кадирова.

Михайло Ілленко, кінорежисер

Я вважаю, що кінокритик — це кінорежисер, якщо він не ексектор, виконавець вироку або вироків. І саме журнал «Кіно-Театр» і ті, хто в ньому працює, для мене — кінорежисери, приблизно такі, як кінорежисери на знімальному майданчику. Не можна без їхньої підтримки, навіть якщо вони лають. Але є різне і в ексекції, і в аналітиці, і в критиці. На жаль, сьогодні зустрічається різне і в кіно, і на телебаченні. Цей журнал для мене — виняток і джерело підтримки.

Сьогодні я зробив одне припущення. Можна уявити собі, скажімо, об'єднання дитячих фільмів, яких, до речі, у нас нині немає. Можна уявити собі об'єднання телевізійних чи комерційних фільмів. Абсолютно певен, що цілком на рівних, а може, й трохи попереду, було б об'єднання аналітиків — людей, які бачать кіно під своїм кутом. Гадаю, якби таке об'єднання було, — це було б непогано. І воно вже фактично існує. Бо для

■ 12.05.2005. Виступає Борис Савченко.

мене журнал «Кіно-Театр» — це важка праця кінорежисера. Дякую вам усім і сподіваюсь, що ми зніматимемо кіно разом, не окремо, а саме разом!

Олесь Санін, кінорежисер

Гадаю, я скажу думку багатьох молодих, не дуже молодих і надзвичайно серйозних кінорежисерів про те, що журнал «Кіно-Театр» протягом довгого часу і особливо зараз є для багатьох людей ледь не єдиним джерелом, якому ти можеш вірити і довіряти, до якого можеш і хочеш дослухатися, і таким собі островом любові до кіно. Зараз ми всі переживаємо час, коли кіно — це не тільки мистецтво. Нам кажуть, що це є індустрія, виробництво. Звісно, все це так і саме про це ми читаємо в багатьох журналах. У цьому ж виданні зустрічаємо абсолютно різні думки, які можна не приймати, чи погоджуватися з ними. Особисто для ме-

не «Кіно-Театр» став одним із найцінніших цензорів. Коли можна читати про себе і бачити, що наче тебе хвалять, але розуміти, що тобі роблять великий уклін і великий аванс на те, щоб ти працював.

Я бажаю вам творчої наснаги, сили. Не хочу вам бажати спонсорів та інвесторів. Хочу вам побажати просто щастя і задоволення від того, що ви робите. Якщо це буде, то зберуться добрі люди, може, й такі як ми, і у вас все буде добре!

Сергій Маслобойщиков, кінорежисер

Якщо дозволите, я не говоритиму ні про кіно, ні про театр. Мені видається, що як у театральному, так і в кінематографічному середовищах дуже поширеною є гординя. І це дуже важко переламати. Всі наче зі своїх капсул косо поглядають один на одного. Виявляється, що існують інститути, які здатні переламувати таку гординю. Таким інститутом є журнал «Кіно-Театр». Він ламає не лише суперечності між театром й кінематографом, але й знищує і нівелює ту гординю, що існує між творцями. Тому велике вам спасибі. Спасибі за інтонацію журналу, і, якщо вона зберігатиметься, то, я сподіваюсь, ми зможемо відверто дивитися один одному в очі.

Владислав Корнійчук, перший заступник Міністра культури

«Кіно-Театр» — це журнал, який пройшов усі етапи від економічного до духовного зростання нашої української свідомості, кіносвідомості, свідомості мистецької. Мені приємно констатувати, що після цих десяти років сьогодні ви міцно стоїте на ногах. Мені приємно, що сьогодні у складі редакційної колегії є багато видатних людей, заслужені діячі мистецтв нашої країни. Вже 59 номерів ви донесли до українського читача. І в цих непростих, складних умовах ви зростаєте разом із державою. Міністерство культури, яке я сьогодні представляю, впевнене в тому, що наступного року виповниться десять років співпраці міністерства з журналом і ми сподіваємося на більш серйозну і потужну співпрацю. Новий уряд визначив сьогодні видатки на підтримку книговидання, на підтримку культурно-мистецьких видань, періодики. Станом на сьогодні ми формуємо робочу групу, формуємо перспективи співпраці з усіма виданнями.

ЖУРНАЛУ

КІНО-ТЕАТР

ВІТАННЯ КІНО-ТЕАТРУ:

Щиро вітаю редакційний колектив із десятиріччям журналу «Кіно-Театр».

10 років у масштабах розвитку нації — це макова зернинка. Але ж дитиночка у 10 років уже відрізняє добро від зла. Ваш колектив (молодий і наступальний) не схибив за цей час і своїм розумом і талантом створив прекрасний сучасний журнал.

За висловом поетеси: «Ще ваше сонце не було в зеніті...»

Зростаєте, мужнійте, глибинно проникайте, до рівня душевних магматичних пластів, у світ іншої людини!

Завжди з вами.

Василь Дениско, Полтава

Шановна Ларисо Іванівно, Колектив Донецького академічного українського музично-драматичного театру щиро вітає всіх працівників журналу «Кіно-Театр» із десятиріччям виходу першого числа. Ваше видання є своєрідним критерієм фахової оцінки діяльності митців театральної та кіноіндустрії, дозволяє правильно зорієнтуватися в усьому її розмаїтті. Щиро бажаємо всьому колективу натхнення, невичерпної творчої енергії, за будь-яких умов зберігати об'єктивність, професіоналізм і виваженість.

За дорученням колективу — Марко Бровун директор, художній керівник театру, заслужений працівник культури України, лауреат національної премії України імені Т. Шевченка.

Присутні підписали «Декларацію шанувальників українського кіно», яку передали Міністру культури О.В.Білозір через її першого заступника В.Корнієнка.

Зібравшись з нагоди 10-річчя журналу «Кіно-Театр», ми звертаємося до пані Міністра культури, Прем'єр-міністра і нашого Президента: Яке з мистецтв дає найповніше і найефективніше уявлення про країну та її людей? Про звичаї і цінності? Яке з мистецтв здатне вселяти віру в добро, виховувати патріотизм і давати взірці для наслідування? Яке з мистецтв здатне якнайвиразніше показати нашу історію, передати життя сучасне, внести спокій у душі людей і об'єднати їх? Так, саме кіно! З його невичерпним арсеналом художніх засобів і креативною спроможністю його митців. Не применшуючи значення життя політичного, хочемо нагадати: політичні гасла дуже швидко зношуються і старіють. Сила ж мистецтва візуального надзвичайна. Це розуміли всі сильні світу цього в ХХ і в ХХІ століттях. Ми віримо, що це розуміє і наша влада. Кінематографісти готові реалізувати всі згадані можливості кіно, творити цікаві й потрібні глядачам фільми.

12 травня 2005 р.

Лариса Кадирова, Ада Роговцева, Лариса Брюховецька. Ювілей «Кіно-Театру» в Галереї мистецтв

Ми побажаємо вам і нам ще багато років співпраці. Дякуємо всім, хто бере участь у створенні журналу. Бажаємо, щоб надалі ви виходили не шість разів на рік, а, як мінімум, дванадцять. Нехай всі органи державної влади, а також спонсори і приватні особи долучаються до цієї благородної справи. Бажаємо ще багато років існування журналу на благо української культури, на розвиток українського кінематографа.

Ада Роговцева, актриса театру і кіно

Це щастя, що ми зустрілися і бачимо одне одного. Я певна, що серед присутніх немає людей, які б не любили одне одного чи, принаймні, не раділи тому, що бачимо одне одного, що ми є, що живі, що дожили до кращих і світлих часів.

Перше число журналу, яке я отримала і відкрила, дуже здивувало: що це? Чи це в нас? Хіба таке може бути? І почала всім його

показувати і радіти, що воно відбулося. З того часу ваш журнал — у нашій хаті. Я вийшла, щоб привітати вас і побажати вам усього найкращого. Хотіла б передати вам великі слова подяки від нашої сім'ї. Тому що покійний Костянтин Петрович Степанков не любив писати і страшенно заздрив мені і дітям, що ми щось там пишемо, що можемо вилити свої емоції, свої радості й болі на папір. Він казав собі, що цього не вміє. Я весь час його закликала: напиши. І не зуміла. Тепер ми знайшли рукопис статті, яку він готував для вас про Леоніда Осику. І велике щастя прийшло в хату. Тому що і Ляоня, і Костя — великі люди. І Ви, Ларисо Іванівно, висока і прекрасна людина, змогли це зробити. Я хочу Вам побажати, щоб цвітаєвське «не так важно писати стихи, гораздо важнее их внушать», це правило життя збереглось. Щоб Ви могли надихати людей на щось прекрасне. Я вклоняюсь Вам і дякую.